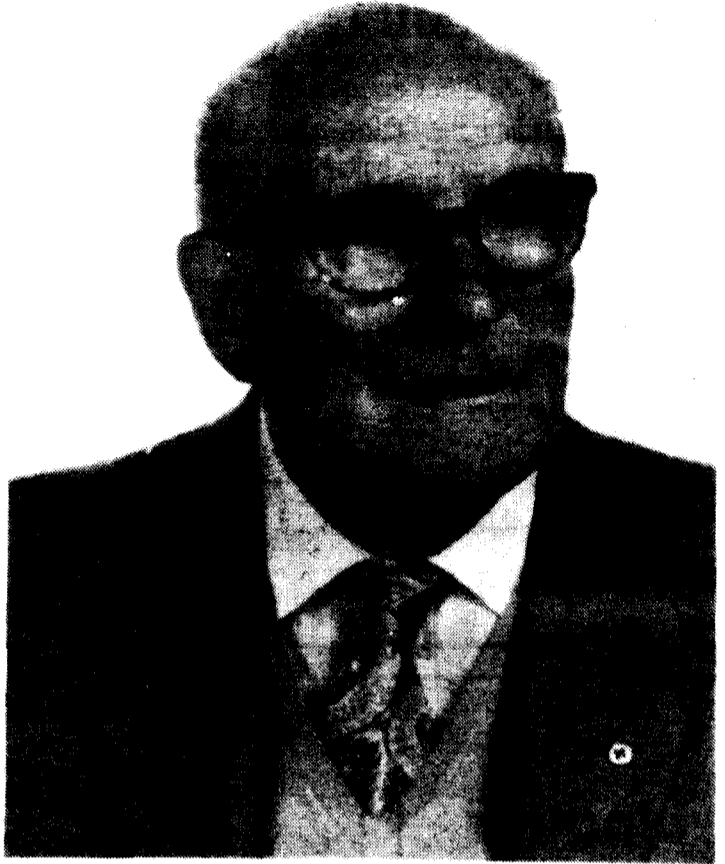

Ferran Salamero i Colomina

setanta anys al servei de la premsa local i comarcal

Degà local dels mitjans de comunicació, quan demà divendres compleixi els seus 85 anys, encara continuarà fidel a la seva vocació periodística. Conserva joïós el seu primer carnet de premsa que l'acredita com a corresponsal de La Vanguardia, datat el 14 de juny de 1934. En Ferran Salamero és tota una institució i un arxiu inesgotable de documentació històrica de la nostra ciutat a la que vingué a viure l'any mateix del seu naixement, esdevingut a Estadilla (Osca) el 30 de març de 1905. Conversador incansable, gaudeix amb els vells records de la seva vida i de la seva ciutat.

— De molt jovenet, com a casa les possibilitats econòmiques eren escasses, vaig començar a treballar primerament al mercat ajudant a la descàrrega dels carros i quan tenia set anys vaig començar a treballar en el ram de la gastronomia a Can Tardà, els dies de mercat. La Bohèmia em donava feina els dies de festa i durant la setmana també vaig treballar de pintor de parets amb en Pardalet. La meua vida ha estat el treball combinant-lo amb la pràctica de les meves aficions que eren llegir, escriure, el teatre, la fotografia, el cant, l'excursionisme i la sanitat. El quadre escènic de la Unió Liberal, el de l'Orfeó Granollerí i el de la Creu Roja foren testimonis de la meua afició. El cant em portà a l'Orfeó Granollerí de La Unió Liberal, a l'Orfeó Granollerí del carrer del Pont i al Quartet Vocal de Ràdio Granollers. També he treballat de comptable i vaig exercir de sanitari al sector de l'Ebre durant la Guerra Civil Espanyola. I perquè a la meua vida no hi manqui res també vaig salvar de miracle la meua vida sentenciada a mort, pena que em fou commutada. Però una de les activitats que m'ha fet molt feliç han estat les meves col·laboracions amb la premsa. He col·laborat amb les següents publicacions de Barcelona: La Vanguardia, La Publicitat, Tele-Exprés, Bailly-Ballière i Riera i a les següents de Granollers: La Gralla, Diari de Granollers, Estilo i Vallès. Actualment col·labora amb Publijordi. Una col·laboració que em satisfà és aquella que vaig tenir amb Poble Andorrà. També he fet col·labora-

cions esporàdiques amb mitjans de comunicació de Madrid.
 — La vostra experiència us ha fet viure reaccions de la gent envers la premsa. Què hi aporta el periodisme a la formació de la personalitat?
 — Molt. El fet de llegir, d'escriure, de posar atenció tenen un efecte positiu de cara l'enriquitment cultural. Enriqueix el treballador de la premsa i el lector. I en certa manera és un vehicle de convivència.
 — Fet periodístic que més l'ha colpit?
 — Sense cap mena de dubte i per la seva crueltat el bombardeig de Granollers, el 31 de maig de 1939. Una altra de molta ressonància nacional i sembla que fortament relacionada amb el bombardeig, que sembla una mena de venjança, la mort del general Gay. I seguint en la mateixa línia les matances que es duïen a terme a la "cuneta". Personalment també hi era a la llista.
 — Notícia que no ha donat i li agradaria donar?
 — Que la nostra ciutat i el país és una bassa d'oli. Que hem desterrat de casa nostra els atracaments, els trets, les explosions i tota mena de violència. Que les vagues i manifestacions ja no són necessàries perquè s'ha assolit el grau adient de justícia social. I que en definitiva no hi haurà necessitat informativa de cap crim.
 — Donada la vostra experiència us demanaria que em féssiu una comparança entre la premsa comarcal d'avui i la premsa comarcal d'abans de la guerra.
 — La premsa abans de la guer-

ra palesava una unió més forta entre els medis existents i avui abunda excessivament la violència. Tal vegada, abans, es donava més importància a les bones notícies, que sortosament avui també existeixen, però hi ha un excés d'aquelles que són desagradables. Penso que malgrat existien menys periòdics en aquell temps, la compenetració i el companyerisme eren més estimats.
 — Feu-nos una valoració de la premsa comarcal.
 — Hem de partir de la base que jo simpatitzo amb totes les publicacions i les comarcals les lleigeixo totes. Conseqüentment amb aquesta premissa la meua valoració ha de ser positiva. Per altra banda els anys m'aconseguen a ser prudent i reservat.
 — Quina és la funció de la premsa en la societat?
 — És un factor social molt important que, afortunadament, ens informa i uneix. Perquè cal recordar que la informació és fonamental a l'hora de construir. Sense informació la majoria de gestions, sobretot les de caire social, fracassarien. El segon terme és la capacitat d'unir. És molt difícil una unió sense un coneixement previ i constant. La premsa és el vehicle de la constància encarregada de mantenir viu el coneixement. I això permet treballar la unió des de la vessant positiva i també des de la negativa.
 — Us atreviu amb una definició del periodisme ideal?
 — És difícil. Una cosa sé, que aquest no sóc jo. (No pot amagar un somriure afalagador.) Per a mi

el periodista ideal hauria de ser apolític i sincer, procurant el més possible que la sinceritat en la informació perjudiqui el menys possible.
 Conversar amb Ferran Salamero de temes relacionats amb Granollers és un mai acabar. Una lletania de records magistralment entrellaçats desgranen les paraules d'una agradable xerrada comentant i documentant episodis i personatges de la capital del Vallès Oriental. Un dels temes molt estimats és referent a les Fires i Festes de l'Ascensió de les que n'ha estat un cronista d'excepció.

En els seus comentaris li agradava afegir-hi dades relacionades amb la ciutat. Per exemple el 30 d'abril de 1972 publicava la Crònica de les Fires incloent-hi detalls com el fet que el ferrocarril a Granollers fou el segon de Catalunya i cinquè de l'estat o les cases de menjars existents a Granollers les darreries del segle passat com Can Fidel, Can Ros, Ca la Sila, Can Gall, Can Quico Puig, Can Tets, Can Mero, Can Valent, Can Tomàquet i Can Daulí. Aquest és l'estil del corresponsal de premsa de més edat i més antic de Granollers.
 Joan Sala i Vila

Ho sento molt

Com diu el geni Albert Pla, "...i ho sento molt, ho sento molt..." però l'Escrucó em pren el vol. No és que em posi a volar (els escurçons no volen) sinó que me'n vaig de vacances amb els coleguis. A on anem? Doncs encara no ho hem pensat, oi nois?

— Les hauríem d'aprofitar per fer alguna cosa interessant i productiva. Se us ocorre alguna cosa?
 — Jo aniria a les platges de Honolulu, a viure bé, trincar força i fer de Magnum
 — Hem quedat alguna cosa productiva, Escurçó! Com per exemple un reportatge, algun stage periodístic...
 — Sí, home...en Magnum ens podria ensenyar a descobrir misteris, i pel que fa al reportatge...un sobre culs i ma-

melles! què us sembla?, genial no?
 — Veig que no ens entens, Escurçó, ha de ser una activitat que ens instrueixi com a professionals de la informació que som, que ens ajudi a millorar la revista quan tornem.
 — Precisament, un bon professional ha de saber de tot, com també ha de conèixer tots els mètodes per arribar fins a l'objecte d'estudi, ja sabeu...
 — Va calla!, no diguis més

bestieses que ja deus tenir avorrits als dignes lectors de la revista, promete'ls que quina tornis faràs una cosa sèria gràcies al teu aprenentatge.
 — I tant, ja podem parlar molt més de sexe i de festa, que ja els fa falta als vostres "dignes lectors".
 — Em referia a que féssis articles seriosos, amb contingut, informació i amb un veritable anàlisi de l'actualitat.
 — Sí...molt interessant, oi que sí gent? Sou uns carca-

mais!, avorrits, sempre preocupats per l'exactitud i la conveniència d'algun comentari...que avorrit i repugnant! sou...
 — Escurçó!
 — Us pensàveu que sempre havia de fer gràcies, no? també hi ha mala llet, sabeu...Mira, vosaltres foteu el que vulgueu, jo me'n vaig a Honolulu a viure pels descoberts i donar-me al vici. Adéu Plaça, hola "xates" de Honolulu.
 L'Escrucó Negre

EN PAU

J. TUSELL

